

Imenik krajepisnih imen slovenskih.

Spisal Simon Rutar.

Predzadnja številka »Zvonova« prinaša pod tem naslovom poziv odbora za nabiranje slovenskih krajnih imen. Potreba takega imenika čuti se že iz praktičnih vzrokov, ako hočejo n. pr. čitatelji listov, preiskovalci zgodovine, trgovci, poštni in drugi uradniki zvédeti, kje katero mesto leží in kakó se onó pravilno po slovenski piše.

Ali takšen imenik ima neprecenljivo vrednost tudi za znanosti, zlasti za jezikoslovje in zgodovino. Mi Slovenci nimamo napisane zgodovine. Neprijatelji národne naše individualnosti, ki so podjarmili Slovence, izkušali so v nas zatreti vsak spomin na našo minulost, da bi se ne domislili morebiti, odkod izviramo, kdo so naši bratje in sorodniki, dà, še celó naše pravo ime so nam hoteli utajiti in narediti od nas čedo brez skupnosti, brez minulosti, torej tudi brez bodočnosti. Ali krajevnih naših imen, kolikor so jih zavijali, izprevrčali in celó smešili (vide: »Schmarotzerwald« namesto Smrečje itd.), vendar niso mogli popolnoma v tujo obleko zaviti in odvzeti jim slovanskega izvira, slovanskega značaja.

V naših krajevnih imenih leží torej naša zgodovina! Krajevna imena dokazujejo: 1) da Slovenci ali Slovani sploh živé že mnogo dalje na svojem sedanjem zemljišči, nego hočejo naši nasprotniki temu pritrjati. Ko je prof. A. Müllner l. 1885. na skupščini arheologov v Celovci poudarjal, da dokazujejo novejšje predzgodovinske izkoptine prastaro bivanje Slovencev po alpskih zemljah, vzdignil se je proti njemu Dr. Rudolf Much s trditvijo, da bi v tem slučaju morali imeti mnogo več grških in latinskih izrazov za kulturne stvari v svojem jeziku, ako so res že istočasno z Rimljani in Grki bivali tu, torej tudi ž njim občevali (Mittheilungen der anthropolog. Gesellschaft 1885 pg. 94.) — Ni tu mesta pobijati krivega mnenja Dr. Muchovega (ki jezika našega najbrž ne pozna), kar se tiče kulturnih in tehničnih izrazov, pač pa mu lahko iz starodavnih krajevnih imen slovenske korenike dokažemo, da se je takrat zeló motil. Saj vendar celó nemški učenjaki priznavajo, da je korenika reke *Donave* (iz katere je nastal latinski Danuvius in nemški Donau) slovanskega izvira ter da se tista korenika opetuje v imenih drugih večjih slovenskih rék, n. pr. Don, Donec, Duna (Dvina), Dunajec, Dnjeper itd. (Umlauft,

Geographisches Namensbuch von Oesterreich-Ungarn, Wien 1885, beseda »Donau«).

In ali ne spominjajo *Trpčane* blizu Ilirske Bistrice na staro japudsko mesto *Terpo*, ki je stalo gotovo nekje na Notranjskem? — Kaj je klasični *Timavus* družega, nego podzemna reka *Tammava* v Srbiji (levi pritok Uba-Kolubare)? Kdo bi rekel, da naš *Rodik* ni nič družega nego stari *Virundictes* (vi-Radik, primeri tudi ime koroškega mesta »Vi-runum« in *Virine* — breg kraj rastoškega jezera v Dalmaciji — kakor ga še dandanes imenuje šematizem tržaške škofije, ali *Rundictes*, kakor stoji to ime zapisano na spominskem kamenu najdenem v Materiji na Krasu (Corpus Inscriptionum latinarum, v. V. št. 698). Ni Mommsen (o. c.) ni Zippel (Die römische Herrschaft in Illyrien bis Augustus, pg. 125) nista znala za naš *Rodik*, pa zato nista mogla določiti prave meje med Istrijo in Karnijo. — V imeni *Tolmin* (Tl'min leži tista korenika, kakor v *Delminium*, starem glavnem grádu Dalmacije (razrušenem po Rimljanih l. 156. pred Kr.), ki je ležal v gorski kotlini *Duvno* (iz Dumno in to iz Dlmno) v severo-zahodni Hercegovini. — Strabonov *Corcoras* ni nič družega, nego naša *Krka* (od krčiti = livado kopati, pot delati), katera se nahaja ne samó na Kranjskem in Koroškem, nego tudi na južno-zahodnem Ogerskem (levi pritok Mure blizu štajerske meje) in v Dalmaciji, kjer gotovo niso nikoli stanovali Kelti, torej tudi niso mogli rekam dajati svojskih imén. Ravno takó ne dokazuje *Krn* za keltsko národnost Karnov čisto nič, ker po Bosni, Hercegovini in Črnigori poznamo nad trideset krajevnih imen iste korenike (primeri góro *Krnin* med Ukrino in doljenjo Bosno). — Za našo trditev govoré tudi stara krajevna imena *Longaticum* (Logatec), *Celeja*, *Siscia*, *Sirmium* (krajevnih imen Sriem, Srim, Srimac je mnogo po Dalmaciji), o katerih je že tóliko in tóliko napisal mnogozaslúžni naš Davorin Trstenjak.

2) Iz naših krajevnih imen se lahko dokaže, da so pradedje naši nekdam tudi stanovali po takih zemljah, kjer jim sedaj skoro niti sledú ni več. Slovanske zemlje je bilo nekdam mnogo več in v mnogih imenih od Nemcev in Italijanov poseдениh dežel spoznavamo prav lahko naša domača, vsem znana imena. Takó je velika neumnost vérovati, da je *Fadransko morje* dobilo svoje ime od mesteca *Adrije* ali bolje: *Hatrije*, kakor to trdé nemški učenjaki. To mesto je težko kdáj stalo na morski obali (najboljše karte o tem ničesar ne vedó) in tudi dandanašnji, ko se morska gladina vedno bolj vzdiga in voda na plitkih obalah vedno bolj sili v celíno, je 15 km daleč od mórja. Ako je imela *Hatria* kdáj katero trgovinsko važnost, imela jo je gotovo le

zato, ker je ležala na plavnem rokavu Padovem. Ali na obali Jadranskega mórja je bilo mnogo važnejših mest, od katerih bi si bilo morje lahko svoje ime izposodilo, n. pr. od *Ancone*. Starejši geografi ne poznajo imena »mare Adriaticum«, nego »mare superum«; a pozneje, ko je prišlo prvo imenovanje do veljave svoje, izgubila je bila Hatria že že vso svojo važnost. — In ako je že moralo Jadransko morje dobiti svoje ime po katerem mestu, ležečem na obali njegovi, zakaj bi se ne bilo pozvalo po stari *Jaderi* (danes Zadar), ali po rečici *Jadar* (Jadro) blizu Solina? Ne daleč od iztočne obale Jadranskega morja se spominjajo *Adrii montes* (Dinarske planine), ki menda vendar niso dobili tega imena od stare Hatrije na zahodni strani mórja.

Pozneje bomo videli, da so krajna imena iz korenike »jader« razširjena daleč po slovanskem svetu in zato moramo trditi, da so Slovani nekdanj tudi na obalah Jadranskega mórja stanovali ter mu dali ime iz svojega jezika. Ravno takó nam kaže ime *Livensa*, t. j. *Livnica* (Giessbach), da so Slovenci nekdanj sezali tudi daleč dóli v beneško ravnino. Prva, manjša Livnica se nahaja blizu goriško beneške meje med vasmí *Jalmnik* in *Trevignano*; druga večja pa teče mimo *Pordenonna* in je bila znana že Rimljanom v obliki »Liquentia«. Ravno te korenike je tudi današnji *Lienz* v Bistriški dolini na Tirolskem. Okoli tega mesta se je širila bistriška županija (»comitatus Pustrissa«, »comes Pustricii«), v kateri so imeli goriški grofje svoja posestva: Tiliach (Tilih), Leth (Led?), Ligot, Kirchheim (Cerkno), Kals (Kalec) itd. Tudi današnji *Toblach* (Dopplach, Douplachi) na razvodnici med Jadranskim in Črnim morjem ne more tajiti slovenskega svojega izvira: »Tople vode«¹⁾ Okoli *Windisch-Matreya* se spominjajo še v XVI. stoletji slovenska krajevna imena: *Zopenitz* in *Zopotnitz* (= Sopotnica od sópet = slap), *Seinitz* (Senica), *Prosegkh*, *Krasnigk* in *Krastnigkh* (Hrastnik), *Guggenberg* (Kuk), *Latzach* (v Ločah), *Hinter-Fessach* (»za jezom«), *Posaunig* in *Psaunig*, *Melitzen bei Rajjach* (Rojc, Rojišče), *Zäriach* (Cerje), *Carnitzl* (Karnica), *Defferreger Thal* (Daber Debro = dolina) itd.²⁾

3) Naša krajevna imena dokazujejo, kje moramo svojih najbližnjih sorodnikov iskati, namreč med južnimi Slovani, in to najprej med Hrvati in Srbi. Primerjanje krajevnih naših imen s srbo-hrvaškimi pokazuje nam, da so Slovani jednako ležeča mesta in zemljišča tistih prirodnih svojstev nazivali z enakimi imeni, naj so oni stanovali na

¹⁾ Czörnig, Die vordere Grafschaft Görz im Pusterthale (Ferdinandeum 1887).

²⁾ Wolfskron, Zur Bergbaugeschichte der Herrschaft Windisch-Matrei (Zeitschrift des Ferdinandeums 1887.) —

severu ali na jugu. Takó imamo *Sano* v Galiciji in v Bosni; *Unec* na Kranjskem, a *Uno* in *Unac* v Bosni; *Devin* ob Labi, Moravi¹⁾ in Jadranskem morji; *četinsko polje* v Štajerski (Zettilinesfeld) in v Črni gori. Od cele legije krajevnih imen, ki imajo tisto obliko med Slovenci, kakor med Srbi in Hrvati, naj omenim samó dveh, ki sta vsakemu izmed nas najbolj znani: *Ljubljana* in *Triglav*.

Ljubljanič, vas med Čazinom in Glavico v turški Hrvaški;

Ljubljanica, selo na Savi, severno od Siska;

Ljubljanski vrh, blizu Borovnice;

Ljuban, gora na severo-vzhodu od Trebinja;

Ljubljan, vrhunec v Mosorovem pogorji blizu Spleta;

Ljubljanj, grič na severu Jadrtoveca blizu Šibenika. —

Naš očak Triglav se imenuje v srbsko-hrvaškem jeziku *Troglav* in vrhunec tega imena je vse polno po Črni gori, zlasti ob hercegovinski meji na vzhodu od Trebinja. Dalje imamo

Troglav, najvišji vrhunec Dinarskih planin (1913 m) na severo-vzhodni strani od Vrlike;

Troglava, med Senico in Kraljevim v Novem Pazaru (1374 m).

Troglav, vzhodno od Korita na črnogorski meji.

Torgelow, vas v severni Nemški, južno od Ukermünde.

4) Mnogotero krajevno ime hrani v sebi košček zgodovine, n. pr. vsa tista imena, ki spominjajo na zgodovinske dogodke, bitke, poplave, požare, prehod sovražnih čet (Vogersko pri Gorici), ali ki se izvajajo od imen bližnjih gradov itd. Različni tuji in domači vplivi, kulturne izpremembe, napredek in razvitek jezika in časih celó pokvarjenost, oslabiljenje jezika so delovali na krajevna imena, takó da so se izpreminjala, časih tudi popolnoma izpremenila. Staro ime se je pozabilo in vzprejelo popolnoma novo. Vas *Fagršče* pri Cerknem se imenuje v starih listinah »Jagodišče«; *Sv. Lucija na mōstu* se je imenovala prej »Most sv. Mavra«; denašnji *Cronberg* pri Gorici je imel pred l. 1615: pošteno slovensko ime »Stran«, in naše vinoróдно *Šmarije* se je imenovalo nekdanj »Stegovci«, kakor se še zdaj imenuje mali oddelek šmarijske občine.

Jasno je, da so mnogi kraji ob pokristjanjenji prejeli novo ime po sezidani cerkvi (Cerkno, Cerknica), ali pa po svetniku, kateremu je bila nova cerkev posvečena, n. pr. *Sežana* na Krasi po sv. Suzani, čije kapelica se pozna še zmerom na severni strani denašnje kraške metropole. Čudno je, da so ravno imena, ki so nastala od cerkvenih

¹⁾ Hrvatje, stanujoči okoli Devina (nemški Theben) pri Požunu, imenujejo ta kraj Tibanj. Iz tega razumevamo, zakaj so Nemci naš jadranski Devin nazvali »Tibayn«. —

patronov, zelo pokvarjena in dandanes skoro nerazumna. Takó bode malokdo véroval, da je ime *Sveto* (Suto) nastalo iz »sveti Tilih«, ali *Sužid* iz »sv. Egid« (čitaj: Ežid), *Sutomiščica* (blizu Zadra) iz »sv. Eufemija«; *Sutikva* (blizu Spleta) iz »sv. Tekla«; *Sukošjan* (blizu Zadra in blizu Spleta) iz »sv. Kancjan« (Kocjan); *Sutomore* (na mnogih krajih po Dalmaciji) iz »sv. Marija«; *Stourte* iz »sv. Marta«; *Sumaksim* iz »sv. Maksim«, a *Sustina* iz »sv. Justina«. -- Zato je potreba zlasti pri takih krajevnih imenih mnogo pomnje, da se ne vtihotapi kaka napačna pisava in zarad tega napačna razlaga.

Ker so torej krajevna naša imena tólike važnosti, zato je potrebna največja pomnja pri zapisovanji in določevanji pravilne oblike teh imen. Prepričan sem, da se bode ne le odbor za nabiranje teh imen, nego tudi večina nabiračev ravnala po vzgledu sličnih imenikov drugih národov, n. pr. Švicarja J. J. Eglija »Nomina geographica« in Umlaufa »Geographisches Namensbuch« in da se poučí tudi iz Kümmelovih razprav »Die Anfänge der deutschen Cultur in Oesterreich«, in iz Kronesovih spisov.

Ali ipak želim slavni odbor in gospode nabirače opomniti na naslednje okolnosti:

a) da bi se nabirala krajna imena tudi ónih dežel in krajin, kjer so nekdam Slovenci stanovali, a sedaj ne stanujejo nič več;

b) da bi se nabiranje imen vršilo na temelji katastralnih map, ker se na njih nahaja največ lokalnih, tudi že zastarelih in torej zgodovinsko važnih imen;

c) da bi vsak nabirač izvolil ozirati se tudi na novo specijalno karto (1: 75.000) in pri tem popraviti kake mogoče napake, da mu bode za to hvaležen ne samó c. kr. vojniški kartografski závod na Dunaji (popravki se pošiljajo knjigarju A. Lechnerju, Wien, Graben 31), nego še posebno mi Slovenci, ako zvémo pristna imena mnogih stranij lepe domovine svoje.

(Konec prihodnjič.)

Vesela vožnja.

Humoreska.

Spisal Ivan Hribar.

Trdijo sicer, da človeka spametuje škoda; vender pa ne verjemite, da vsakoga. Dohtar Konec¹⁾ imel je precèj škode, ker je hlepel po svojem kónji, imel je vrhu tega še sramoto; a kdor bi mislil, da se je zarad tega spametoval, silno bi se motil.

¹⁾ Glej »Ljubljanski Zvon«, 1888, str. 757.

Evgeniji. In broj mórskih rib je spremljal samotne pogrebce na morji Jadranskem.

»Palm ima na vésti otroka mojega,« pravi mi baron S., ko veslava od pogreba domóv. »Ko je zaigral njeno dóto, poslal mi jo je domóv. To ji je zamorilo srce, nakopalo neozdravno bolezen. — Prepotoval sem ves južni svet, iskaje zdravila bolnemu otroku, zastonj.«

Stari baron je potegnil z roko preko lica.

»Oprostite, kaj je bilo z Vašim prijateljem? Vém, da se ga je spominjala moja hči pogostoma v zadnjem času.«

Povém mu usodo prijatelja Ivana, toda molčal sem o njegovem razmerji k pokojni Evgeniji.

Tudi baron je potem umolknil.

Nekoliko dnij pozneje sva se poslovila, in ko mi je podal roko, zgodilo se je to uljudno, toda mrzlo, obično; zdelo se mi je, da je bil starec tudi véšč óni umetnosti, ki se ji pravi: lahko pozabiti! —

Imenik krajepisnih imen slovenskih.

Spisal Simon Rutar.

(Konec.)

Da dokažem, kar sem trdil pod točko 1. in 2., navajam tukaj vsa meni poznana krajevna imena *Jader*, *Jadra* in njim sorodna *Odra*, *Modra*, *Modrej* itd.

Jadra (it. *Peschiera*) otočec blizu Krunarskega otoka (*Incornata*) na zahodu *Zadra*;

Jadrija rt na levi roki pri vходу v zaliv šibeniški;

Jadrina, pristanišče ob Kvarneru, 45° 1' sev. širjave in 31° 52' vzh. dolžine (*Ferro*);

Jadrin pot, dolina na severu Dolnjega Unca (*Bosna*);

Jadar, levi in desni pritok *Drine* v Srbiji, (*Jadro* blizu *Solina*);

Jadrić, selišče na severu *Prgometa*, občina *Trogir*;

Jadrić, véliki in mali, selo v zagrebški županiji, pošta *Severin*;

Jadrić, selo pri *Lipiku* v zagrebški županiji;

Jadroni, selo na vzhodu *Oprtija* v Istri;

Jadrijević, raztresene hiše v soseski Glavice, vzhodno od Sinja (blizu Madrića);

Jadroći, soseska blizu Gračišća (Gallignana) v Istri;

Jadrući, soseska blizu sv. Vitala, občina Vižnjani v Istri;

Jadrići, (Giadreschi) selo na vzhodu Pulja v Istri;

Jadri (Giadri), levi pritok Drima, severno od Lješa (Alessio) in na njegovem ustju kraj Jadri. Primeri naše: Idrije, Idrijce, Judrio itd.;

Jadrška vas (ves, Jadersdorf) blizu Višprij (Weissbriach) na Koroškem;

Adriach (v Jadrah), selo južno od Trga (Feldkirchen), Koroška;

Adriach, selo blizu Frohnleitna na Štajerskem;

Adrijanci, vas z 52 hišami blizu Podsrede;

Adrijanec, selo med ogerskimi Slovenci blizu Belotinca;

Jadrtovac, (it. Castel Andreis), vas na globokem zalivu vzhodno od Šibenika.

Tudi svojska imena iz korenike *jadr* so prav navadna po Dalmaciji, n. pr. Jadrić v Spletu, Jadrov v Šibeniku. Ime Jadrić se nahaja tudi na Kranjskem že pred l. 1200. (Šumi, Urkundenbuch II. pg. 1.) Jadrijević je bil l. 1493. knez skradinski. Jadareus, Jadreus, Jadrochina so se imenovali kmetski posestniki po severni Dalmaciji proti koncu XI. stoletja (Rački, Monumenta Slav. merid. zv. VII. pg. 53, 128, 132, 171.) Jadrašić Radivoj se je imenoval hercegovinski junak, ki leži pokopan v Podgradji blizu Hrastna. Jadrul (Giadrullo) se je pisala imovita rodbina na Hvaru početkom našega stoletja. Jadreiz Musco iz Spleta se nahaja l. 1144. med pričami (Kukuljević, Codex diplomaticus II. 37.)

Naše *Idrije* in *Idrijce* niso nič drugega kot *Jadrije*, ker se v tolimnskem narečju *j* z nastopnim vokalom izpreminja v *i*, n. pr. *ipnenica*, mesto *japnenica*, *ist* m. *jest* (jaz), *ikati* se m. *ikati* se, *ig* m. *jugum* itd. Italijani imenujejo mejno reko med Avstrijo in Italijo *Judrio*, a Slovenci ji pravijo *Idrija*.

Ako se pred koreniko *jadr* postavi digamma, tedaj dobimo obliko *Viadr*, *Vijadr*, *Vidr* (primeri ribo vidro!) n. pr. Vidre, vas vzhodno od Pevlja, Vidrić (Jidrić), vas na severozahodni strani »Hana pod Romanjom«. — Vsakdo vé, da se je šlezka reka *Odra* pri starih geografih imenovala *Viadrus* (Jadr) in zato sta ti dve obliki také sorodni, kakor *Dunava* in *Danuvius*. Ravno to izhaja tudi iz italijanske oblike *C. Andreis* za hrvaški *Jadrtovac*, namreč Andreis je pokvarjeno iz Andrić, *an* stoji m. *g*, torej Andreis = Jadrić (Jadrtovac). L. 1347.

bil je knezom zadrskim neki *Toma Viadro*, gotovo poitalijančeno na-
mesto Jadrić. In koliko Oder je Bog dal po slovanskem svetu!¹⁾

Odra, rečica v zagrebški županiji in tu blizu tudi dve vasi, jedna
južno od Zagreba, a druga zapadno od Velike Gorice;

Odrina, živ studenec pri cerkvi sv. Frana blizu Sinja; prim.:

Undrima (Odrina), sedaj ponemčena Ingering pri Knittelfeldu;

Odrinska gora, hrib med skadarskim jezerom in Malim blatom,
zapadno od Žabljaka v Črni gori;

Odrinice raztresene hiše v občini Pasičine blizu Jezera vrh-
gorskega.

Mislím, da od Odre ni prevelik skok do *Modre*, *Modrave* (Mo-
rave), *Modruše* itd. Dalmatinec govori: »voda se *modri* («spielt die
bläuliche Farbe») gdje je duboka«,²⁾ t. j. vsaka globoka voda kaže
modro (plavo) barvo. Jezer, zalivov, dolin, rek in ob njih ležečih
krajev te korenike imamo zadosti po vsem slovanskem jugu, n. pr.:

Modrić jezero blizu izliva Neretve;

Modrić drága, zaliv na severu Zrmanje, v kateri se izliva Modrić
potok (novográdski zaliv);

Modrić drága, zaliv na zapadni strani Pelješca ali Stonskega rta
(Sabbioncello);

Modriš potok, zahodno od Svinišča blizu Omiša;

Modrić, trg na desnem bregu Bosne, malo pred njenim izlivom
v Savo;

Modrić, soseska blizu Svinišča;

Modrić, soseska vasi Račice blizu Prgometa (občina Trogir);

Modrić, raztresene hiše v občini Glavice, izhodno od Sénja;

Modrić, vas na Črnem Drimu južno od Dibre;

Modrići, vas od 36 hiš, pošta sv. Juraj pri Sénji;

Modran, vas zapadno od Janje na Drini (primeri: Modran južno
od Prage na Vltavi);

Modrino selo, vas v okraji obrovskem;

Modri dol, dolina na iztoku Kozika v Poljicama;

¹⁾ Miklosich (Slavische Ortsnamen aus Appellativen) velí, da je Odra »ammis
ditissimus sclavonicae regionis« in misli, da so si Slovani to ime prilagodili («mundgerecht
gemacht») od grškega *ovladpos*. — Nasproti sklepa Šembera (Zapadni Slovani pg. 127) iz
Odre na slovansko koreniko Viadra in misli, da je s tem odstranil zmešnjavo v prazgo-
dovini slovanskih in ilirskih národov.

²⁾ »Modri se more, gdje mu se dno ne vidi«; »modrac« je mesto, kjer se vodi
dno ne vidi. *Modrac* se imenuje globoko mesto v reki Krki blizu Visovca.

Modrava, vas blizu Murtera in vsa zemlja med Vranskim jezerom in morjem;

Modruša, pobožje jezera Blidinje pod Vran planinam v Hercegovin;

Morača v Črni gori morda ni nič drugega nego »Modrača«;

Modrej in *Modrejice* ob Soči na Tolminskem bi morale tudi iz te korenike izhajati; ravno takó tudi

Morsko, namesto Modrsko na Kanalskem;

Modrzejow, vas v jugozahodni Poljski, na rusko-avstrijski meji;

Modriach, vasij te ponemčene oblike je mnogo po Koroškem in Štajerskem;

Modrinja vas, v ziljski dolini na jugu od Št. Mohorja;

Modrinja vas, (Möderndorf) blizu Gospe svete, severoizhodno od Celovca;

Mödring (Modrinek), vas in nad njo gora tega imena zapadno od Koroškega Gradca (Grades);

Möderbruck na Belici (Pöls) povrh Širnice (Zeyring);

Mödritz, vas južno od Brna na Moravskem.

Nikdo ne bo dvojil, da najdejo naši mani nabiralci krajevnih imen po Slovenskem mnogo oblik, ki so popolnoma jednake ali vsaj prav podobne tu naštetim.

Taka krajevna imena naj bi se posebno zaznamenovala in poleg opozorilo, da se takó ime nahaja tudi drugod na slovanskem jugu. Takó nam bode mogoče dokazati, da so taka imena naša svojina in da je torej tudi národ, ki je s temi imeni zaznamenoval obljudene svoje kraje, bil naš národ.

Jezikoslovne mrvice.

Priobčil dr. K. Štrekelj.

naslednjih vrstah razglašam nekaj besed, katere še niso bile do zdaj zapisane, ali saj še ne razložene, kolikor pomnim; slišal sem jih večinoma od svojih dunajskih prijateljev in znancev.

Take stvari pridejo na več strani prav, zato bi dobro bilo, ko bi se rodoljubi, katerim je dano živeti med svojim narodom, usmili